

Rakkaat ystävät!

Ei julkaistavaksi ilman lupaa!

Leena ja Jari Honkakari 8/2022

7.12.2022

[*lhonkakari@gmail.com*](mailto:lhonkakari@gmail.com)

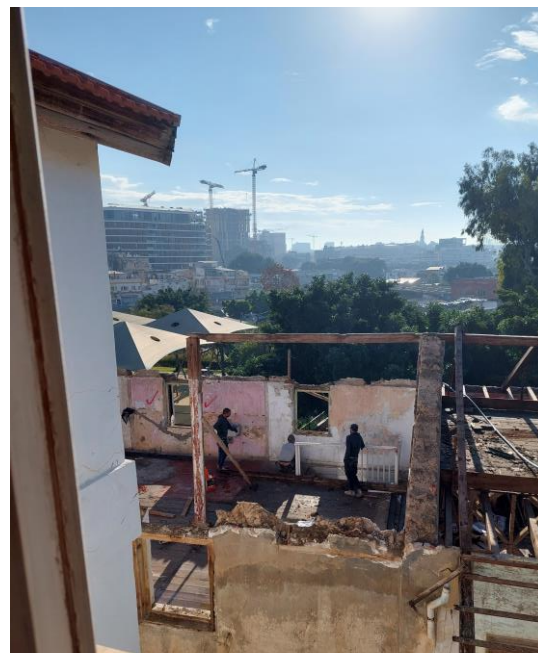
[*jari.honkakari@gmail.com*](mailto:jari.honkakari@gmail.com)

Joulu tuli vanhaan Jaffaan viime viikonloppuna, ainakin jos joulumarkkinoihin on uskomista. Mekin lähdimme nuuhkimaan joulutunnelmaa, tosin lähes tunnin myöhässä. Se ei lopulta haitannut lainkaan, sillä ilmoitettu virallinen ohjelma oli vielä enemmän myöhässä kuin me. Niinpä liityimme vellovaan ihmismereen Pietarin kirkon torialueella odottamaan. Tässä kulttuurissa mikään ei ole niin minuutin tai näköjään edes tunninkaan päälle. Aloitetaan, kun ehditään. Lopulta arabikristityt nuoret partiolaiset saivat joukkonsa ruotuun, instrumenttinsa

kohdilleen ja aloittivat marssinsa torvet pauhaten ja rummut päristen. Säkipillien soittajat puhaltelivat viimeisimpänä. Yhtä kaikki, länsimaiseen joulutunnelmaan päästiin hyvinkin Jingle bells'in, Amazing grace'n ja Kuului laulu enkelten -sävelten siivittäminä. Esiintymislavalla savu- ja valoefektien lomassa vanhojen kristillisten kirkkojen päämiehet toivat viralliset tervehdyksensä ja rukouksensa juhlaan. Tilaisuuden juontaja oli niin innoissaan ja runsassanainen omassa osuudessaan – kaikki pitkät selostuksensa arabiaksi, hepreaksi sekä englanniksi - että vanhimmalle kirkonmiehelle tuotiin jo tuolia avuksi. Myös meiltä molemmilta loppui paukut ennen viimeistä aamenta. Luotimme, että joulu saataisiin kyllä kaupunkiin ilman meidän läsnäoloamme. Ruoka- ja myyntikojuille tien raivaaminen ei tullut edes mieleenkään. Koskettavin hetki itsellemme oli luikahtaa Pietarin kirkkoon sisälle ja polvistua siellä omaan rukoukseen kaikessa hiljaisuudessa. Tule joulun Herra tänne omaan maahasi, oman kansasi, kaikkien näitten ihmisten pariin!

Naapuritalomme on tullut matkansa päähän. Jäljellä olevia rakenteita on alettu purkaa ja tilalle tulee komea uudisrakennus. Välimatkaa seinästä seinään tähän seurakuntataloomme on vajaa kolme metriä. Kaupunki varoitti ennakkoon purkutöiden aiheuttamasta asbestipölyvaarasta. Niinpä suljimme ikkunat, ilmastoinnit ja rajoitimme kaiken kulkemisen taloon ja talosta pois kriittisimpänä päivänä. Meitä ajatellen tuulen suunta oli suotuista, mutta silti harvat ikkunapokamme mietityttivät. Emme ole ainoat pölysaasteitten keskellä elävät tässä kaupungissa. Voimme keittiön ikkunasta seurata paitsi naapuritalon purkamista, myös sen takana tapahtuvaa kadun levennystä ja pyörätien rakentamista. Kauimpana, vajaan kilometrin päässä puretaan myös vanhaa ja rakennetaan uusia korkeita rakennuksia kuuden ison nosturin avittamana. Kävelymatka läheiseen supermarkettiin on yhtä pölypilvessä selviytymistä. Onneksi asumme lähellä merta. Sen rannoille olemme usein suunnanneet puhdistamaan keuhkojamme.

Työntekijöitä tarvitaan

Marraskuun puolivälissä saimme vihdoin pari vapaaehtoista nuorta Tanskasta helpottamaan työtaakkaamme. Julie ja Johan ovat löytäneet nopeasti paikkansa ja heistä on iso apu viestinnässä, siivouksessa, pyhäkoulussa ja joulun aikaan liittyvissä monissa valmisteluissa. Viikonlopuksi he tekivät isot piparitaikinat, jotka sitten talkoilla muutaman seurakuntalaisen kanssa leivottiin ja paistettiin talomme

kolmessa eri kerroksessa. Vapaaehtoiset ovat myös herättäneet henkiin laatikkoihin varastoidut tekokuuset ja porukalla nekin on koristeltu kirkossa ja srk-talolla. Julie ja Johan palaavat Tanskaan heti joulun jälkeen ja Norjasta odotetaan uutta vapaaehtoista tammikuussa. Myös pastori Kåre on tulossa Norjasta helmikuun alussa pari kuukaudeksi. Saimme juuri iloisia uutisia, että myös Suomesta olisi mahdollisesti tulossa nuori mies alkuvuodesta. Kanttorimme Arin ilmoitti, että hän ei voi kuitenkaan nyt alkaa järjestää kevätpuolen kirkkokonsertteja epävarman työntekijätilanteen vuoksi. Konsertti-illat vaativat onnistuakseen taustatyöhön vähintään kaksi käsi- ja jalkaparia. Johtava pappispari, Eyvind ja Siv Anita, ovat parhaillaan Norjassa vajaan parin viikon työmatkalla. Heidän työmääränsä on todella suuri ja rukoilemme, että he eivätkä uuvuta itseään sen alla. He ovat lahjakkaita, tarmokkaita ja innostuneita luotsaamaan seurakuntaa sen monissa haasteissa, mutta he tarvitsevat tukea ja apua.

Kirkolla sattuu ja tapahtuu. Sapattipalvelukseen tuli mies, joka esitteli itsensä amerikkalaiseksi lähetyssaarnaajaksi. Kävi ilmi, että mies oli kuulemiansa ääniä totellen hävittänyt passinsa, kännykkänsä ja rahansa ajatuksena asettua maahan pysyvästi. Oli yöpynyt meren rannalla muutaman päivän ja kulki nyt kodittomana kirkosta toiseen. Saimme hänelle järjestettyä majoituksen viikonlopuksi. Kun viimein ehdotimme virkavallan apua passiongelman ja kotiinpaluun ratkaisemiseksi, mies lähti jatkamaan matkaansa. Muutaman päivän kuluttua ilmaantui vanhempi nainen samanlaisten ongelmien kanssa. Erilaiset mielen sairaudet saavat omia muotojaan täällä Pyhällä Maalla.

Konsertin jälkeen juutalaismies halusi puhua pastorin kanssa. Mies kertoi uskovansa Jeesukseen ja Jari kutsui hänet raamattupiiriimme. Mies tulikin pari kertaa aiheuttaen lähinnä hämmennystä. Kävi ilmi, että hänen intohimonsa oli selvittää meille muille juutalaista mystiikkaa, kabbalaa, sen nimiin ja numeroihin liittyvää salaista viisautta. Vauhtiin päästyään miehen ääni voimistui ja kiihtyi kiihtymistään. Hän todella paloi asialleen ja sai muut jopa pelkäämään. Lopulta oli pakko tehdä selvä raja; piirimme keskittyisi Johanneksen evankeliumin tekstiin ja jos mies halusi olla siinä mukana, hän oli tervetullut, mutta ei kabbalan opettajana. Miestä ei ole enää näkynyt.

Eräs toinen nuori juutalaismies konsertin päätyttyä jäi vaihtamaan muutaman sanan. Koska seisoi kirjahyllyn vieressä, otin käteeni hepreankielisen Uuden Testamentin ja ojensin sen miehelle. Mies luki kantta ja totesi hymyillen, että siinä on hänen nimensä, Jeremia. UT:n kanteen oli painettu Jeremian

kirjan kohta 31:31. ”No, se on sitten juuri sinulle tarkoitettu kirja!”, totesin ykstuumaan ja nuori mies otti kirjan hyvän tahtoisesti mukaansa. Muutamia päiviä tämän jälkeen näimme Jeremian sattumalta Tel Avivin kansoitettulla rannalla. Moikkasimme kaukaa. Olisiko ollut muistutus Jeremiaalle lukea saamaansa kirjaa. Hän oli kirkolla nimittäin kertonut, että oli saanut UT:n aikoinaan Uudessa Seelannissa matkustaessaan, mutta ei ollut koskaan lukenut sitä.

Näkemiin!

Viime lauantaina vietimme osaltamme viimeistä sapattipalvelusta kirkolla. Ilmassa oli haikeutta, mutta myös iloa ja kiitollisuutta kuluneesta syksystä. Jäähyväisiä ei kukaan ikinä haluaisi. Ne satuttavat. Yksi itki pitkään eteisessä ja pyyteli anteeksi, kun ei ole oppinut paremmin sanomaan hyvästejä. No, siinä sitten itkettiin yhdessä. Päivän saarnateksti oli puhuttelevasti Jeesuksen jäähyväispuheesta, missä hän lohdutti omiaan, että menee valmistamaan heille sijaa ja tulee sitten takaisin hakemaan heitä luokseen. Jumalanpalveluksen aikana jouduin ikävään saumaan, kun muutama paikallinen turisti halusi väkisin tulla oppaan kanssa katsomaan kirkkoa. Käännytessäni heitä pois sain päälleni kovasanaiset tuohtumukset ja oppaan loppuotovuksen: ”Ole onnellinen taivaassasi!” Opas luultavasti kyllä tiesi, että kirkko on rauhoitettu sapattina jumalanpalveluksia varten – meidän jälkeemme vielä ghanalainen ja venäläinen seurakunta - ja että arkipäivisin ovat kirkkoon kyllä enemmän kuin tervetulleita. Joskus ei puhe vain mene perille ja silloin on vain otettava rauhallisesti vastaan, mitä tulee.

Me emme tiedä, tulemmeko vielä takaisin vai oliko tämä nyt viimeinen jaksomme Immanuelissa. Aika näyttää. Intensiiviset viikot ovat verottaneet ja olemme olleet molemmat välillä aika väsyneitä. Itse sairastin joku aika sitten flunssan ja sen jälkimaininkina jäi tälläkin kertaa muistoksi pitkittynyt yskä. Jarilla puolestaan tavallisen näköinen finni selässä alkoi elää omaa elämäänsä niin, että se on kasvanut patiksi. Se poistetaan heti Suomeen palattuamme.

Tulevasta emme siis tiedä eikä tarvitsekaan. Elämme kaiken aikaa suoraa lähetystä. Sen verran olemme tulevaa kuitenkin ajatelleet, että jos terveyttä ja voimia riittää, voisimme kevätpuolella vieraila seurakunnissa kertomassa terveisiä Israelista ja työstämme Immanuelissa. Meihin voi olla suoraan olla yhteydessä asian tiimoilta tammikuun puolen välin jälkeen.

Lämmin kiitos sinulle, lähettäjämme ja esirukoilijamme! Me emme olisi voineet olla täällä tälläkään kertaa ilman sinun tukeasi. Kaikki tämä voi kuulostaa joskus fraasilta, mutta se on totisinta totta. Tiedämme sen. Ole siis siunattu, samoin kaikki rakkaasi tänä joulunaikana – ja aina!

Lämmöllä, Leena ja Jari

”Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani, sanoo teidän Jumalanne. Puhukaa lempeästi Jerusalemile ja kertokaa sille, että sen pakkotyö on päättynyt, että sen syyllisyys on sovitettu. Jesaja 40: 1-2

Lähettäjärenkaaseen kuuluvat saavat halutessaan myös ilmaisen Kylväjä-lehden. Sen voi lukea ja tilata kotisivuilla: www.kylvaja.fi/materiaalipankki/kylvaja-lehti Voit tilata sen myös ottamalla yhteyttä Kylväjän toimistoon. Työmme katetaan suurelta osin yksityisillä lahjoituksilla. Suurkiitos tuestasi! Viitenumeron 36210 käyttö säästää rahaa. Mikäli haluat käyttää seurakuntakohtaista viitenumeroa, se löytyy osoitteesta <https://www.kylvaja.fi/osallistu/lahjoita> tai kysymällä Kylväjän toimistosta.